

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/67/2025
Identifikačné číslo spisu:	7220205249
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7220205249.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Slovenská televízia a rozhlas, Bratislava, Mlynská dolina, IČO: 56 398 255, proti žalovanému V. Y., narodenému X. I. XXXX, T., Ž. X, zastúpenému advokátkou JUDr. Tatianou Jánošíkovou, Košice, Rooseveltova 6, o zaplatenie 185,89 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Košice (pôvodne na Okresnom súde Košice II) pod sp. zn. K2-37Csp/159/2020, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 7. augusta 2024 sp. zn. 9CoCsp/48/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo 17. apríla 2023 č. k. 37Csp/159/2020 - 104 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 185,89 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobkyni priznal náhradu trov v plnom rozsahu. Vychádzal zo zistenia, že žalovaný bol evidovaný ako odberateľ elektriny v domácnosti v odbernom mieste Q. XX, ku ktorému odbernému miestu mal uzavretú zmluvu o dodávke elektriny a aplikujúc ustanovenia zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska v znení k 30. júnu 2023 (ďalej aj len ako „zákon“) právne preto uzavrel, že žalovaný nepochybne spĺňa definíciu platiteľa podľa § 3 písm. a) zákona a bol preto povinný platiť úhrady za služby verejnosti poskytované žalobkyňou, ktorým vtedy bol Rozhlas a televízia Slovenska (IČO: 47 232 480; ďalej aj len ako „RTVS“ a aj len ako „úhrady“). Po zistení, že žalovaný úhrady riadne a včas neplatil uzavrel, že tomuto za žalované obdobie posledných 36 mesiacov do 31. marca 2019 vrátane vznikol nedoplatok v celkovej výške 167,04 eura. Nárok RTVS posúdil preto za dôvodný a žalobe o zaplatenie tohto nedoplatku na úhradách vyhovel, pričom žalovaného zaviazal aj na zaplatenie pokuty vo výške 17 eur a nákladov 1,85 eura spojených s uplatnením pohľadávky (§ 121 ods. 3 o. z.), spolu 185,89 eura. S obranou žalovaného, že na odbernom mieste Q. XX tento nie je povinný platiť úhrady argumentujúc, že on úhrady platí na inom odbernom mieste a to v mieste svojho trvalého bydliska v T., s poukazom na § 6 ods. 1 zákona sa vysporiadal tak, že jedna a tá istá osoba môže byť povinná platiť úhrady za služby poskytované RTVS aj

za viacero odberných miest, pričom zo strany RTVS ako vyberateľa úhrady a to aj v prípade žalovaného, pôjde o oprávnený výber, nakoľko žalovaný samotnú skutočnosť, že je odberateľom na viacerých odberných miestach, vyberateľovi oznámil až 5. februára 2020, t. j. až po uplynutí žalovaného obdobia po tom, čo RTVS tohto upozornil na existenciu nedoplatku 168,89 eura na úhradách. S ďalšou jeho obranou v spore, že na odbernom mieste Q. XX má trvalý pobyt osoba s ťažkým zdravotným postihnutím, čo žalovaný považoval za dôvod zániku jeho povinnosti platiť úhrady v prospech RTVS, s poukazom na § 5 ods. 1 zákona sa vysporiadal s odôvodnením, že túto skutočnosť žalovaný RTVS oznámil až v priebehu tohto sporového konania (13. marca 2020) a aplikujúc § 5 ods. 2 a § 6 ods. 2 zákona uzavrel, že žalovanému ako platiteľovi nárok či už na oslobodenie od povinnosti platiť úhrady v prospech RTVS alebo na platenie úhrady len za jedno odberné miesto vzniklo preto až od prvého dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, v ktorom tento ako platiteľ vznik tejto skutočnosti vyberateľovi tejto úhrady oznámil a preukázal, k čomu došlo až po uplynutí žalovaného obdobia a preto sa naň nevzťahuje. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovaného rozsudkom zo 7. augusta 2024 sp. zn. 9CoCsp/48/2023 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Úvodom konštatoval, že po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie v priebehu odvolacieho konania s účinnosťou od 1. 7. 2023 došlo k zrušeniu zákona č. 340/2012 Z. z. a následne 20. 6. 2024 Národná rada Slovenskej republiky sa uzniesla na zákone č. 157/2024 Z. z. o Slovenskej televízii a rozhlase. Pre tento súdny spor a to z hľadiska aktívnej vecnej legitímácie súčasnej žalobkyne v spore, ktorou po zrušení RTVS je Slovenská televízia a rozhlas, je relevantné ust. § 30 ods. 1 a ods. 18, v zmysle ktorého (1) „Rozhlas a televízia Slovenska zriadená podľa doterajších predpisov sa ku dňu účinnosti tohto zákona“, t. j. k 1. 7. 2024 „zrušuje“ a „Slovenská televízia a rozhlas sa ku dňu účinnosti tohto zákona stáva právnym nástupcom Rozhlasu a televízie Slovenska a preberá všetky jeho práva a povinnosti ku dňu účinnosti tohto zákona“, pričom (18) „výber a vymáhanie úhrady za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska v oblasti rozhlasového vysielania a televízneho vysielania (ďalej len „úhrada“), ktorú bol platiteľ úhrady podľa zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v znení účinnom k 30. júnu 2023 povinný zaplatiť do 30. júna 2023, ako aj vymáhanie iných pohľadávok, ktoré vznikli na základe nezaplatenia tejto úhrady, vykonáva odo dňa účinnosti tohto zákona Slovenská televízia a rozhlas podľa zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30. júna 2023 (...).“. Odvolací súd aplikovaním tohto zákonného ustanovenia zákona č. 157/2024 Z. z. v odvolacom konaní ako so žalobkyňou konal preto s právnym nástupcom RTVS.

2.1. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v konaní medzi stranami nebolo sporným, že žalovaný v žalovanom období posledných 36 mesiacov pred 31. 3. 2019 vrátane bol odberateľom elektriny (minimálne) na dvoch odberných miestach, keď jedným bolo miesto jeho trvalého pobytu v T. na Ž. X a druhým Q. XX. Vychádzajúc z obrany žalovaného sporným medzi stranami bol účel, na aký odberné miesto Q. XX žalovanému slúžilo v žalovanom období. Kým RTVS pri vykonávaní kontroly platenia úhrady spôsobom ustanoveným v zákone na základe oznámenia dodávateľa elektriny zistil, že žalovaný je odberateľom elektriny na odbernom mieste Q. XX, z čoho ako vyberateľ úhrady usúdil, že v zmysle § 3 písm. a) zákona tento je platiteľom úhrady, keďže na danom odbernom mieste ako fyzická osoba je evidovaná dodávateľom elektriny v evidencii odberateľov elektriny v domácnosti ako odberateľ elektriny v domácnosti v odbernom mieste, pre spotrebu v byte alebo v rodinnom dome, žalovaný v spore sa bránil tvrdením, že na tomto odbernom mieste neodoberal elektrinu pre spotrebu v domácnosti, ale odoberal ju len za účelom pokosenia trávy, ktorú obranu vyhodnotil ako bezpredmetnú. Nesúhlasil s obranou žalovaného, že zákon č. 340/2012 Z. z. jemu ako osobe, ktorá bola odberateľom elektriny vo viacerých odberných miestach už aj pred účinnosťou tohto zákona a bezo zmeny ním je aj súčasnosti, žiadne povinnosti v smere oznamovania a preukazovania skutočnosti, že je odberateľom na viacerých odberných miestach, neukladal. Naopak, hoci vo faktickom postavení žalovaného v tomto smere skutočne k žiadnej zmene nedošlo ani po 1. 1. 2013, zákon č. 340/2012 Z. z. s účinnosťou od 1. 1.

2013 aj jemu ako osobe dodávateľom elektriny evidovanej ako odberateľ elektriny v domácnosti na viacerých odberných miestach, výslovne ukladal povinnosť skutočnosť odberu elektriny na viacerých odberných miestach vyberateľovi úhrady oznámiť a preukázať a to v lehote do 31. 3. 2013, pričom V danom prípade v konaní nebolo sporným, že žalovaný túto povinnosť nesplnil, čo potvrdil aj sám svojou obranou v spore. Z dôvodu, že takto uloženú zákonnú povinnosť žalovaný v zákonnej lehote nesplnil, v zmysle zákona s účinnosťou od 1. 1. 2013, a teda ani za žalované obdobie posledných 36 mesiacov do 31. 3. 2019 vrátane, nebolo ho možné považovať za platiteľa podľa § 3 písm. a) zákona č. 340/2012 Z. z. majúceho nárok na platenie úhrady len za jedno odberné miesto podľa § 6 ods. 1 zákona a bol preto povinný platiť úhradu RTVS ako jej vyberateľovi za žalované obdobie aj za odberné miesto Q. XX.

2.2. Odvolací súd vyhodnotil ako bezpredmetnú obranu žalovaného, že na adrese Q. XX má trvalý pobyt I. Y. ako osoba s ťažkým zdravotným postihnutím a to z dôvodu, že na adrese Q.S. XX v danej nehnuteľnosti, ktorá je v podielovom spoluvlastníctve žalovaného a ďalších osôb, a to o. i. aj osoby menom I. Y., sú dve odberné miesta, pričom menovaná je platiteľom úhrady na inom odbernom mieste. Nesúhlasil s odvolacou námietkou odvolateľa, že v dôsledku doručenia podania protistrany zo 6. 4. 2023 do jeho vlastných rúk až po meritórnom rozhodnutí súdu prvej inštancie, došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces namietajúc, že takto mu nebolo umožnené v konaní riadne sa brániť, nakoľko on obsah podania k 17. 4. 2023, kedy súd prvej inštancie vo veci meritórne rozhodol, nepoznal. Konštatoval, že sporné procesné podanie žalobkyne žalovanému skutočne bolo doručené až jeden deň po meritórnom rozhodnutí súdu prvej inštancie, k porušeniu práva na spravodlivý proces nedošlo, keď žalovaný mal možnosť s obsahom sporného písomného podania podrobne sa oboznámiť a to ešte pred začatím plynutia odvolacej lehoty a v rámci svojho odvolania ku všetkým skutočnostiam protistranou v ňom uvedeným uviesť a namietať v odvolaní všetko, čo z hľadiska svojej procesnej obrany v spore považoval za dôležité, pričom odvolací súd v odvolacom konaní aj s týmito jeho námietkami sa zaoberal a v odôvodnení tohto svojho rozsudku aj s týmito sa vysporiadal. Uzavrel, že podanie zo 6. 4. 2023 bolo po obsahovej stránke v podstatnej časti len opakovaním v konaní aj dovtedy už uplatnených skutkových tvrdení žalobkyne a jej právnej kvalifikácie veci, pričom túto možnosť žalovaný v podanom odvolaní aj využil a teda to, čo mu bez jeho viny nebolo umožnené predniesť v konaní pred súdom prvej inštancie, uplatnil v odvolacom konaní, pričom odvolací súd sa aj s týmito jeho námietkami vecne vysporiadal. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietať, že v konaní predložil Potvrdenie obce Q. zo 7. mája 2020, v ktorom obec potvrdzuje, že dovolateľ od r. 1972 nie je obyvateľom obce Q.S. a na adrese Q. XX nebol nikto prihlásený na trvalý alebo prechodný pobyt; rodinný dom nebol a nie je pripojený na miestu kanalizáciu a teda stavba súp. č. Q. XX nesplňa definíciu domácnosti. Bol názoru, že uvedeným potvrdením preukázal, že na adrese Q.S. XX neexistovala žiadna domácnosť a preto nemôže byť vedený v evidencii odberateľov elektriny ako odberateľ elektriny pre domácnosť, avšak k tomuto dôkazu sa žiadny z nižších súdov nevyjadril. Zároveň namietať, že žalobkyňa v konaní nepreukázala výpis z evidencie odberateľov, ktorá by preukazovala naplnenie podmienok podľa § 3 ods. 1 zákona č. 340/2012 Z. z. Záverom vzniesol námietku premlčania, nakoľko žalobkyňa podala žalobu 1. júna 2020, pričom uplatnila nárok za obdobie od 1. 1. 2013 do 31. 3. 2019; uplatnený nárok, ak by existoval, by bol v časti koncesionárskych poplatkov za obdobie od 1. 1. 2013 do 31. 5. 2017 premlčaný vo všeobecnej 3-ročnej premlčacej dobe. Navrhol, aby dovolací súd rozhodnutia nižších súdov zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k podanému dovolaniu uviedla, že opodstatnenosť jej žaloby a preukázanie všetkých podstatných skutočností prebehlo z jej strany počas konaní na súdoch nižších inštancií a na svojich tvrdeniach trvá. Námietku premlčania vznesenú až v dovolacom konaní považovala za bezpredmetnú. Podané dovolanie navrhla zamietnuť v celom rozsahu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v

stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalovaný namieta existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, ktorá mala spočívať v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia a nesprávnom právnom posúdení sporu pri definícii pojmu domácnosť podľa § 3 zákona č. 340/2012 Z. z.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

12. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

13. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil

vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

14. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nedostatočne odôvodnené či nepreskúmateľné. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Za zohľadnenia skutočnosti, že odvolací súd náležite aplikoval § 387 ods. 2 CSP, v dôsledku čoho poňal do svojho rozhodnutia aj prvoinštančný rozsudok, je dovolací súd toho názoru, že z odôvodnenia rozsudkov vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, na základe čoho dospel k záveru o potrebe potvrdenia prvoinštančného rozhodnutia.

14.1. Odvolací súd v odôvodnení v prvom rade konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ustanovenia § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Rovnako konštatoval, že odôvodnenie prvoinštančného rozsudku je dostatočné, pretože sa v ňom jasne, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom súd vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre rozhodnutie podstatné a právne významné.

14.2. Následne odvolací súd konštatoval, že žalovaný v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, preto jeho odvolacie námietky nepovažoval za spôsobilé spochybniť vecnú správnosť prvoinštančného rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

14.3. Po poukaze na povahu predmetu konania odvolací súd skúmal účel, na aký odberné miesto Q. XX žalovanému slúžilo a výkladom § 3 zákona č. 340/2012 Z. z. účinného od 1. 1. 2013 dospel k záveru, že pre účely zákona č. 340/2012 Z. z. pre definovanie, kto je platiteľom úhrady ako odberateľ elektriny v domácnosti v odbernom mieste pre spotrebu o. i. v rodinnom dome určujúcim nie je to, že odberateľ elektriny elektrinu v danom odbernom mieste neodoberá na účely spotreby v jeho domácnosti, ale určujúcim je to, že odberateľ elektriny na danom odbernom mieste elektrinu odoberá (nakupuje) pre vlastnú spotrebu v danej nehnuteľnosti, t. j. že elektrinu neodoberá za účelom jej ďalšieho predaja. V nadväznosti na to v zhode s prvoinštančným súdom konštatoval, že pre rozhodnutie v predmetnej veci rozhodujúcim o. i. bolo, že predmetná nehnuteľnosť podľa zápisu v katastri nehnuteľností bezpochyby je rodinným domom, a to v podielovom spoluvlastníctve aj žalovaného, ktorý dodávateľom elektriny v evidencii odberateľov elektriny v domácnosti na odbernom mieste Q. XX je evidovaný ako odberateľ elektriny v domácnosti. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na prechodné ustanovenie §12 ods. 4 zákona č. 340/2012 Z. z. s tým, že v zmysle tohto platiteľ podľa § 3 písm. a) zákona č. 68/2008 Z. z., ktorý dodávateľom elektriny je evidovaný v evidencii odberateľov elektriny v domácnosti vo viacerých odberných miestach a k 31.12.2012 mal nárok platiť úhradu len za jedno odberné miesto a ktorý neoznámil a nepreukázal vyberateľovi úhrady skutočnosti zakladajúce vznik tohto nároku, sa považuje za platiteľa podľa § 3 písm. a), ktorý má nárok na platenie úhrady len za jedno odberné miesto podľa § 6 ods. 1 zákona č. 340/2012 Z. z., ak vznik tejto skutočnosti oznámi a preukáže vyberateľovi úhrady v lehote do 31. marca 2013, pričom uzavrel, že nebolo sporným, že žalovaný túto svoju povinnosť nesplnil. Neobstojí preto dovolacia argumentácia žalovaného, že odvolací súd neriešil otázku, či stavba

súp. č. Q. XX ne/splňa definíciu domácnosti. Dovolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že (ako bolo konštatované i súdmi nižších inštancií) žalovaný v priebehu konania nepoprel, že elektrinu na danom odbernom mieste odoberal, namietať iba, že elektrinu odoberal za účelom kosenia trávy.

14.4. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd spolu s potvrdzovaným rozhodnutím súdu prvej inštancie (s ktorým tvorí kompletizujúcu organickú jednotu) neopomenul vziať do úvahy žiadnu z (rozhodných) skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo. Z vyššie uvedeného je zrejmé, z akých dôvodov odvolací súd potvrdil prvoinstančné rozhodnutie a podľa názoru dovolacieho súdu tzv. skrátené odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu podľa § 387 ods. 2 CSP dalo zadosť náležitostiam v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že dovolateľ sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14.5. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Neostáva preto nič iné, než konštatovať, že v prejednávanej veci boli z tohto pohľadu odvolacím súdom splnené ústavnoprávne nároky kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

15. Dovolateľ ďalej namieta, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia sporu. K tomu dovolací súd uvádza, že najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť uskutočňovať procesné oprávnenia niektorou zo strán civilného sporového konania.

16. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok je vo vzťahu k odvolaniu ako riadnemu opravnému prostriedku subsidiárny nielen z procesného hľadiska - teda že dovolanie možno podať len proti rozhodnutiu vydanému v odvolacom konaní (čo znamená, že odvolacie konanie predchádza dovolaciemu konaniu), ale aj z hmotnoprávneho hľadiska, ktoré zohľadňuje skutočnosť, že dovolateľ môže v mimoriadnom opravnom prostriedku (úspešne) argumentovať len takými dôvodmi, ktoré namietať už v rámci riadneho opravného prostriedku a ktoré boli meritórne posudzované odvolacím súdom. V prípade, že takéto námietky v odvolacom konaní neuplatnil, hoci tak urobiť mohol a mal, tieto námietky ex post nemôžu byť spôsobilé založiť prípustnosť dovolania.

17. Z uvedeného teda vyplýva, že dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia je pre prípustnosť dovolania relevantný len vtedy, ak vec nesprávne právne posúdil odvolací súd alebo ak v odvolaní namietané nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie odvolací súd svojím procesným postupom nenapravil. Avšak nemôže tomu byť v prípade, ak samotná strana sporu nevyužila svoje právo namietat konkrétnu nesprávnosť v rámci podaného odvolania; v takom prípade strana sporu mala možnosť uplatniť svoj vplyv na výsledok konania vo vzťahu ku konkrétnej otázke, ale keď tak neurobila, hoci tak urobiť mohla a mala, predmetná otázka sa nestala predmetom prieskumu odvolacieho súdu, ktorý nemal možnosť v rámci opravného konania vyhodnotiť jej opodstatnenosť aj vo vzťahu k existujúcej judikatúre najvyššieho súdu. V tomto prípade odvolací súd neposudzoval spor z pohľadu premlčania nároku žalobkyne z dôvodu, že žalovaný námietku premlčania nevzniesol, preto sa riešenia tejto otázky nemôže úspešne domáhať v dovolacom konaní. Z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal a či k nim zaujal správny právny záver. Povedané inými slovami, nedávalo by žiaden rozumný zmysel, aby podstatné argumenty a návrhy, ktoré mohol (a mal) dovolateľ uplatniť už v predchádzajúcom odvolacom konaní, predkladal až dovolaciemu súdu. Takto by totiž nastala celkom absurdná situácia, kedy by najvyšší súd preskúmaval rozsudok odvolacieho súdu (teda jeho „zákonnú správnosť a spravodlivosť“), hoci by však tento odvolací súd nemal žiaden dôvod, pre ktorý by sa mohol (a mal) zaoberať určitou argumentáciou, ktorá mu nebola známa (zrejma), pretože ju dovolateľ nepoužil a „vyčkal“ by s ňou až na konanie pred dovolacím súdom. Inak povedané, dovolanie nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (argumentačne); hodnotové obmedzenie prípustnosti opravného prostriedku nepredstavuje odmietnutie spravodlivosti.

18. Z uvedeného možno urobiť záver, že dovolateľ môže urobiť spôsobilým predmetom dovolacieho konania len také námietky, ktoré už uplatnil v odvolacom konaní, pokiaľ tak s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu urobiť mohol, a tak poskytol príležitosť odvolaciemu súdu sa k nim vyjadriť. V podstate obdobne postupuje vo svojej činnosti aj ústavný súd, z ktorého judikatúry vyplýva, že ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc a sťažnosť sťažovateľa odmietne (II. ÚS 70/2017).

19. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.